

-----Oprindelig meddelelse-----

Fra: Hans Genefke Jørgensen [mailto:hgj@devnet.dk]

Sendt: 15. april 2010 13:43

Til: HUC

Emne: Høring om udviklingspolitik

* Denne email er sendt via Udenrigsministeriets hjemmeside *

En kommentar til UMs udkast til ny strategi for dansk udviklingspolitik

Hvad er strategien for bistandsformer?

Ændring i bistandsformer er noget af det væsentligste, der er sket i den danske bistand i de sidste 10 – 15 år: Med overgang fra projekt- til sektorprogrambistand fra midten af 90'erne, med indarbejdning af generelle ordninger for budgetstøtte og sektor budgetstøtte fra årtusindskiftet og senest med et kraftigt fokus på donorsamarbejde og effektivisering af bistanden baseret på Paris-erklæringen.

Den danske bistand har kæmpet en hård kamp for at fastholde og tilpasse sektorprogrambistanden. Trods alle anstrengelser er den dog i meget høj grad endt som en lidt frugtesløs støtte til at udvikle kapacitet og politik på ministerium niveau, og en alt for stor del af bistanden er endt centralt. Indenfor fx landbrugssektoren har denne forfejlede bistandsstrategi givet magre udviklingsresultater og ført til kritik af sektorprogram støtten. Udenrigsministeriets konklusion ser i det fremlagte strategiudkast ud til at være, at bistanden til landbruget enten skal væk eller orienteres mod de større brugs virksomhedsudvikling. Man retter smed for bager i stedet for at sikre, at bistand som er af reel værdi (som fx udbygningen af kommunikation og infrastruktur i landområder) når frem til de småbønder, der er helt afgørende for vækst og udvikling i partnerlandet. Det er paradoksalt, at Danidas forfejlede valg af bistandsform gennem de sidste 10 år således bruges som argument for endnu en forfejlet prioritering i den danske bistand til landbruget. Vel at mærke uden refleksion over egnet bistandsform og den hidtidige tilrettelæggelse af bistanden. Sektorprogrambistanden har haft tilsvarende effekt i en række andre sektorer.

I de sidste 5 år har den danske bistand fokuseret på effektiviseringer inden for rammerne af Paris-erklæringen. Med en betydelig indsats fra ambassaderne er der opnået et meget tættere donorsamarbejde – uden at det dog for nuværende står klart, om det vil føre til bedre og mere effektiv bistand samt til større lokalt ejerskab og mere udvikling. Som påpeget i DACs peer-reviews har den danske bistand imidlertid haft endog meget svært ved at imødekomme Paris-erklæringens principper 5 og 6 om henholdsvis at bruge partnerlandets administrationssystemer samt at undgå at etablere parallelle systemer for bistandens administration. Strategiudkastet støtter uden videre en fortsat prioritering af Paris-erklæringens principper, men drager heller ikke på dette område nytte af konklusionerne fra de mange evalueringer, der i de senere år er gennemført.

De fleste andre donorer er enten på vej mod øget brug af budgetstøtte ordninger (i de forholdsvis velfungerende samarbejdslande) eller mod at fastholde projektbistandsformen (i de mindre velfungerende). Så vi kan sikkert også forvente danske ændringer i brugen af bistandsformer. Den nye strategi afslører imidlertid ikke Udenrigsministeriets overvejelser om prioritering af bistandsformer i den fremtidige bistand. Vi mangler dermed et udgangspunkt for denne helt centrale diskussion.

Hans Genefke Jørgensen